Երեց Ռոբերտ Դ. Հեյլս
Տասներկու Առաքյալների Քվորումից

Հավիտենական կյանք. իմանալ մեր Երկնային Հորը և Նրա Որդի Հիսուս Քրիստոսին

Աստված և Քրիստոսը բառացիորեն Հայր ու Որդի են՝ առանձին, տարբեր, անհատական էակներ, ովքեր ամբողջությամբ միավորված են իրենց նպատակով:

Շատ տարիներ առաջ ես հնարավորություն ունեցա ուսումնասիրել յուրաքանչյուր տնտեսության մարգարեների վերջին վկայությունները: Նրանցից յուրաքանչյուրն իր զորեղ վկայությունը բերեց Հայր Աստծու և Նրա Որդի՝ Հիսուս Քրիստոսի վերաբերյալ:

Տարիների ընթացքում այդ և շատ այլ նմանատիպ վկայություններ կարդալով, այն մշտապես հուզում էր ինձ, թե որքան շատ էր Երկնային Հայրը սիրում Իր ավագ Որդուն, և թե ինչպես էր Հիսուսը Իր հնազանդության միջոցով իր սերը ցույց տալիս Իր Հոր կամքին: Ես վկայում եմ, որ եթե մենք անենք հնարավորինս, որպեսզի իմանանք նրանց և իմանանք միմյանց հանդեպ նրանց սերը, մենք ձեռք կբերենք «պարգև, որը մեծագույնն է Աստծո բոլոր պարգևներից», նույնիսկ հավերժական կյանքը:[1] Քանի որ «Եվ սա է հավիտենական կյանքը, որ ճանաչեն քեզ միայն ճշմարիտ Աստուած. Եվ նորան, որ ուղարկեցիր՝ Հիսուս Քրիստոսին»:[2]

Ինչպե՞ս կարող է այդ պարգևը մերը լինել: Այն գալիս է անձնական հայտնության շնորհիվ, որի մասին այս առավոտ խոսվել ու ուսուցանվել է:

Արդյոք հիշո՞ւմ եք, երբ առաջին անգամ իմացաք, որ կա Աստված և կարողացաք զգալ Նրա սերը: Պատանի հասակում ես սևեռուն հայացքով նայում էի աստղազարդ երկնքին և խորհում ու զգում Նրա ներկայությունը: Ես ոգևորվում էի, երբ ուսումնասիրում էի Աստծո ստեղծագործությունների, փոքրիկ միջատներից մինչև սլացիկ ծառերի հրաշագեղ գեղեցկությունը: Երբ ես ճանաչեցի այս երկրի գեղեցկությունը, ես իմացա, որ Երկնային Հայրը սիրում է ինձ: Ես գիտեի, որ բառացիորեն ես հոգևոր զավակ էի, որ մենք բոլորս էլ Աստծո որդիներն ու դուստրերն ենք:

Դուք միգուցե հարցնեք, թե ինչպե՞ս ես իմացա դա: Սուրբ գրություններն ուսուցանում են. «Ոմանց տրված է, Սուրբ Հոգուց, իմանալ, որ Հիսուս Քրիստոսն Աստծո Որդին է, և . . . Մյուսներին տրված է հավատալ նրանց խոսքերին, որ նրանք նույնպես կարողանան հավերժական կյանք ունենալ, եթե հավատարմորեն շարունակեն»[3] Իմ կարծիքով, դա չի նշանակում, որ որոշ մարդիկ պետք է հավերժ կախված լինեն ուրիշների վկայություններից:

Իմ անձնական վկայությունն աճեց, երբ ես Երկնային Հոր և Փրկչի մասին իմացա իմ ծնողների, ուսուցիչների, սուրբ գրությունների, որոնք ես ջանասիրորեն կարդում էի, և հատկապես Սուրբ Հոգու ուսմունքներից և վկայությունից: Հավատք գործադրելով և պատվիրաններին հնազանդվելով, Սուրբ Հոգին վկայեց, որ այն ինչ ես սովորում էի, ճշմարիտ էր: Ահա այդպես ես ինքս իմացա այդ բաները:

Այդ գործընթացում անձնական հայտնության փնտրումը բանալին է: Նեփին հրավիրում է մեզանից յուրաքանչյուրին՝ «սնվե՛ք Քրիստոսի խոսքերով. քանզի ահա, Քրիստոսի խոսքերը կասեն ձեզ բոլոր բաները, որ դուք պետք է անեք»:[4]

Նախքան ութ տարեկանս կլրանար, ես ձգտեցի ավելի շատ բան իմանալ մկրտության վերաբերյալ: Ես կարդացի սուրբ գրություններն ու աղոթեցի: Ես իմացա, որ ես կստանամ Սուրբ Հոգու պարգև, երբ մկրտվեմ: Ես նույնպես սկսեցի հասկանալ, որ Աստվածը և Քրիստոսը բառացիորեն Հայր ու Որդի են՝ առանձին, տարբեր, անհատական էակներ, ովքեր ամբողջությամբ միավորված են իրենց նպատակով: «Մենք սիրում ենք [Նրանց], որովհետև սկզբում [Նրանք] սիրեցին մեզ»:[5] Եվ կրկին ու կրկին անգամ ես նկատեցի, թե ինչպես են Նրանք սիրում միմյանց և միասին գործում մեր բարիքի համար: Լսեք սուրբ գրություններից մի քանիսը, որոնք ուսուցանում են այդ ճշմարտությունը.

Մեր նախամահկանացու կյանքի մասին ուսուցանելիս, Երկնային Հայրը Հիսուս Քրիստոսին դիմեց, որպես «իմ Սիրելի Որդին, որն իմ Սիրելին ու Ընտրյալն էր ի սկզբանե»:[6] Երբ Հայրը ստեղծեց երկիրը, նա դա արեց «[Իր] Միածին» Որդով:[7]

Հիսուսի Մայր՝ Մարիամին, ասեցին, որ նա կծնի «Բարձրեալի Որդուն»:[8] Եվ երբ Հիսուսը պատանի էր, Նա Իր մորն ասաց, որ Նա «պետք է» [Իր] Հօր տանը լիներ»:[9] Տարիներ անց, երբ Փրկիչը մկրտվեց, Երկնային Հայրը երկինքներից խոսեց, ասելով. «Դա է իմ սիրելի որդին, որին ես հաւանեցի»:[10]

Իր աշակերտներին աղոթք սովորեցնելիս, Հիսուսն ասաց հետևյալ խոսքերը.

«Մեր Հայր, որ երկնքումն ես. Սուրբ լինի քո անունը:

Գայ քո արքայութիւնը, լինի քո կամքը, ինչպէս երկնքումն՝ այնպէս էլ երկրի վերա»:[11]

Նա Նիկոդեմոսին ուսուցանեց. «Որովհետեւ Աստուած այնպէս սիրեց աշխարհքը որ իր միածին Որդին տուաւ»:[12] Եվ Նա բացատրեց Իր հրաշքներն ասելով. «Որդին իրանից կարող չէ ոչինչ անել, թէ որ չ'տեսնէ Հօրն անելիս. որովհետեւ ինչ որ նա անում է, հէնց Որդին էլ այն բանը նորա նման է անում»:[13]

Քավության ժամը մոտենալիս, Հիսուսն աղոթեց ասելով. «Հայր, ժամը հասել է, . . . Ես քեզ փառաւորեցի երկրի վերայ. այն գործը կատարեցի, որ տուիր ինձ՝ որ անեմ»:[14] Այնուհետև, երբ մեր մեղքերի բեռն ընկավ Նրա վրա, Նա աղաչեց՝ «Իմ Հայր, եթէ կարելի է, թող այս բաժակն ինձանից անցնի. Սակայն ոչ թէ ինչպէս ես եմ կամենում, այլ ինչպէս դու»:[15] Խաչի վրա իր վերջին րոպեներին, Հիսուսն աղոթեց. «Հայր, թողիր դորանց. որովհետեւ չ'գիտեն թէ ի՞նչ են անում», հետո լաց եղավ «Հայր, հոգիս քո ձեռն եմ աւանդում»:[16]

Հետո Նա հոգիների աշխարհում այցելեց այն հոգիներին, որոնք մահացել էին, որպեսզի նրանց տար. «զորություն, որ առաջ գան, մեռելներից իր հարությունից հետո, և մտնեն իր Հոր արքայությունը»:[17] Փրկչի հարությունից հետո, Նա հայտնվեց Մարիամ Մագդաղենացուն, ասելով՝ «Ես վեր եմ ելնում իմ Հօր մօտ եւ ձեր Հօր մօտ»:[18]

Երբ Նա այցելեց Ամերիկյան մայրցամաքի ժողովրդին, Նրա Հայրը ներկայացրեց Նրան ասելով. «Սիա իմ Սիրելի Որդին, որից ես շատ գոհ եմ, որով ես փառավորեցի իմ անունը»:[19] Երբ Հիսուսը տաճարի մոտ իջավ մարդկանց մեջ, Նա Իրեն ներկայացրեց, ասելով. «Սիա, ես եմ Հիսուս Քրիստոսը . . . ես . . . փառավորեցի Հորը՝ վերցնելով ինձ վրա աշխարհի մեղքերը»:[20] Երբ Նա ուսուցանեց Իր վարդապետությունը, Նա բացատրեց.

«Եվ այս է իմ վարդապետությունը, և դա այն վարդապետությունն է, որը Հայրը տվել է ինձ. և ես վկայում եմ Հոր մասին, և Հայրը վկայում է իմ մասին»:[21]

«Ճշմարիտ . . . և Հայրը և ես մեկ ենք»:[22]

Կարո՞ղ ենք այս սուրբ գրություններում տեսնել օրինակներ, որոնք վկայում են, որ Հայրը և Որդին առանձին մարդիկ ու էակներ են: Ապա, ինչպե՞ս են «նրանք *մեկ*»: Ոչ թե, որ նրանք միևնույն անձնավորությունն են, այլ Նրանք միավորված են նպատակով, երկուսն էլ հավատարիմ, որպեսզի «իրականացն[են] մարդու անմահությունն ու հավերժական կյանքը»:[23]

Հիսուսն Աստված է, այդուհանդերձ նա շարունակաբար Իրեն զատում է, որպես առանձին, անհատ էակ՝ աղոթելով Իր Հորը և ասելով, որ Նա կատարում է Իր Հոր կամքը: Նեփիացիների մեջ Իր ծառայության ժամանակ, Նա աղոթեց. «Հա՛յր, ես չեմ աղոթում աշխարհի համար, այլ նրանց համար, ում դու տվել ես ինձ աշխարհից . . . որպեսզի ես կարողանամ լինել նրանցում, ինչպես դու, Հայր, ինձանում ես, որպեսզի մենք մեկ լինենք, որ ես կարողանամ փառավորվել նրանցով»:[24]

Ի նկատի ունենալով դա, մենք չենք զարմանա նրանից, որ ավետարանի վերականգնումը սկսվում է ոչ թե մեկ, այլ երկու փառավորված էակների հայտնվելով: Իր առաջին տեսիլքում, Մարգարե Ջոզեֆ Սմիթը վկայում է. «Նրանցից մեկը խոսեց ինձ հետ, դիմելով ինձ անունով, և ասաց՝ մատնացույց անելով մյուսին. *Սա է Իմ Սիրելի Որդին: Լսի՛ր Նրան:*»[25]

Երիտասարդ մարգարեն, ով անսասան հավատքով այդ պուրակ

զնաց իմանալու համար, թե որ եկեղեցուն պետք է միանար, դուրս եկավ այդտեղից գիտելիքով և վկայությամբ՝ միակ ճշմարիտ Աստծո և Հիսուս Քրիստոսի վերաբերյալ, ում Աստված ուղարկել էր: Ջոզեֆն ինչպես իրեն նախորդող մարգարեները, գործիք դարձավ աշխարհի համար վերականգնելու այն գիտելիքը, որն առաջնորդում է դեպի հավերժական կյանք:

Դուք նույնպես կարող եք փնտրել մեր Երկնային Հորը և «այս Հիսուսին, որի մասին [վկայել] են մարգարեներն ու առաքյալները»[26] սուրբ գրություններում և այս գերագույն համաժողովի ժամանակ: Երբ փնտրեք անձնական վկայություն, անձնական հայտնություն, դուք կբացահայտեք, որ Երկնային Հայրը հատուկ ուղի է պատրաստել ձեզ համար, որպեսզի դուք ինքներդ իմանաք ճշմարտությունը՝ Աստվածազլխի երրորդ անդամի, հոգեղեն մի անձնավորության միջոցով, որին մենք ճանաչում ենք որպես Սուրբ Հոգի:

«Եվ երբ դուք ստանաք այս բաները», այդ թվում և այն, ինչով ես կիսվեցի ձեզ հետ, «ես կկամենայի հորդորել ձեզ, որ դուք հարցնեք Աստծուն՝ Հավերժական Հորը, Քրիստոսի անունով, թե արդյոք այս բաները ճիշտ չեն. և եթե դուք հարցնեք մաքուր սրտով, անկեղծ միտումով, հավատք ունենալով առ Քրիստոս, նա կհայտնի ձեզ դրանց ճշմարտության մասին՝ Սուրբ Հոգու զորությամբ»:

«Եվ Սուրբ Հոգու զորությամբ դուք կարող եք իմանալ [անշուշտ] ճշմարտությունը բոլոր բաների վերաբերյալ»:[27]

Եղբայրներ և քույրեր, ես վկայում եմ, որ մեր Երկնային Հայրը ցանկանում է, որ մենք այս գիտելիքը փնտրենք հիմա: Մարգարե Հելամանի խոսքերը փոշու միջից աղաղակում են. «Հիշեք, հիշեք, որ դա մեր Քավչի վեմի վրա է, որը Քրիստոսն է՝ Աստծո Որդին, որ դուք պիտի կառուցեք ձեր հիմքը . . . , հիմք, որի վրա, եթե մարդիկ կառուցեն, նրանք չեն ընկնի»:[28] Անշուշտ, մենք չենք ընկնի:

Այդ հաստատուն հիմքը Հիսուս Քրիստոսն է: Նա է «Երկնքի Վեմը»:[29] Երբ մենք մեր տունը կառուցում ենք Նրա վրա, վերջին օրերի անձրևները կթափվեն, ջրհեղեղներ կլինեն և քամիներ կփչեն, սակայն մենք չենք ընկնի: Մենք չենք ընկնի, քանի որ մեր տունն ու մեր ընտանիքները հիմնված են Քրիստոսի վրա:[30]

Ես վկայում եմ, որ այդպիսի տունը «փառքի տուն» է:[31] Այդտեղ ենք մենք միասին հավաքվում աղոթելու մեր Երկնային Հորը, Հիսուս Քրիստոսի՝ Իր սիրելի Որդու անունով: Այդտեղ ենք մենք փառավորում և մեր երախտիքը հայտնում Նրանց: Այդտեղ ենք մենք ստանում Սուրբ Հոգին և «խոստումը, որը [նա] տալիս [է մեզ], որը հավերժական կյանքն է, այսինքն՝ սելեստիալ արքայության փառքը»:[32]

Ես իմ հատուկ վկայությունն եմ բերում, որ մեր Փրկիչը Հիսուս Քրիստոսն է, որ Նա ապրում է, որ մեր հավերժական Երկնային Հայրը սիրում է մեզ և հոգ է տանում մեզ համար, որ մենք ունենք մարգարե, Թոմաս Ս. Մոնսոնը, ով առաջնորդում և ցուցումներ է տալիս մեզ: Սուրբ Հոգին վկայում է բոլոր նրանց, ովքեր փնտրում են այդ իմացությունը, որ դա ճշմարիտ է: Հիսուս Քրիստոսի անունով, ամեն: ■

ՀՂՈՒՄՆԵՐ

1. Վարդապետություն և Ուխտեր 14.7:
2. Հովհաննես 17.3:
3. Վարդապետություն և Ուխտեր 46.13–14:
4. 2 Նեփի 32.3:
5. 1 Հովհաննես 4.19.
6. Մովսես 4.2:
7. Մովսես 2.1:
8. Ղուկաս 1.32:
9. Ղուկաս 2.49:
10. Մատթեոս 3.17:
11. Մատթեոս 6.9–10:
12. Հովհաննես 3.16:
13. Հովհաննես 5.19; տես նաև 17 հատվածը.
14. Հովհաննես 17.1, 4:
15. Մատթեոս 26.39:
16. Ղուկաս 23.34, 46:
17. Վարդապետություն և Ուխտեր 138.51:
18. Հովհաննես 20.17:
19. 3 Նեփի 11.7:
20. 3 Նեփի 11.10–11:
21. 3 Նեփի 11.32:
22. 3 Նեփի 11.27:
23. Մովսես 1.39:
24. 3 Նեփի 19.29:
25. Ջոզեֆ Սմիթ Պատմություն 1.17:
26. Եթեր 12.41:
27. Մորոնի 10.4–5:
28. Հելաման 5.12:
29. Մովսես 7.53:
30. Տես 3 Նեփի 14.24–25:
31. Վարդապետություն և Ուխտեր 88.119; 109.8, 16:
32. Վարդապետություն և Ուխտեր 88.4: